

LIEFDE-ZIJN DELEN

In het nieuwe boek van Jan van Delden spelen Liefde en ware intimiteit een belangrijke rol. In de optiek van Jan kunnen personen geen intimiteit en geluk delen, omdat ze per definitie al door hun 'iets zijn' verdeeld zijn. Maar het onpersoonlijke geluk van gewaarzijn-zijn is onverdeeld en wordt daarom door 'ieder-een' gedeeld. "Dat is de intimiteit die je zoekt, en die alleen gevonden kan worden in het besef dat we onpersoonlijk, objectloos bewustzijn zijn."

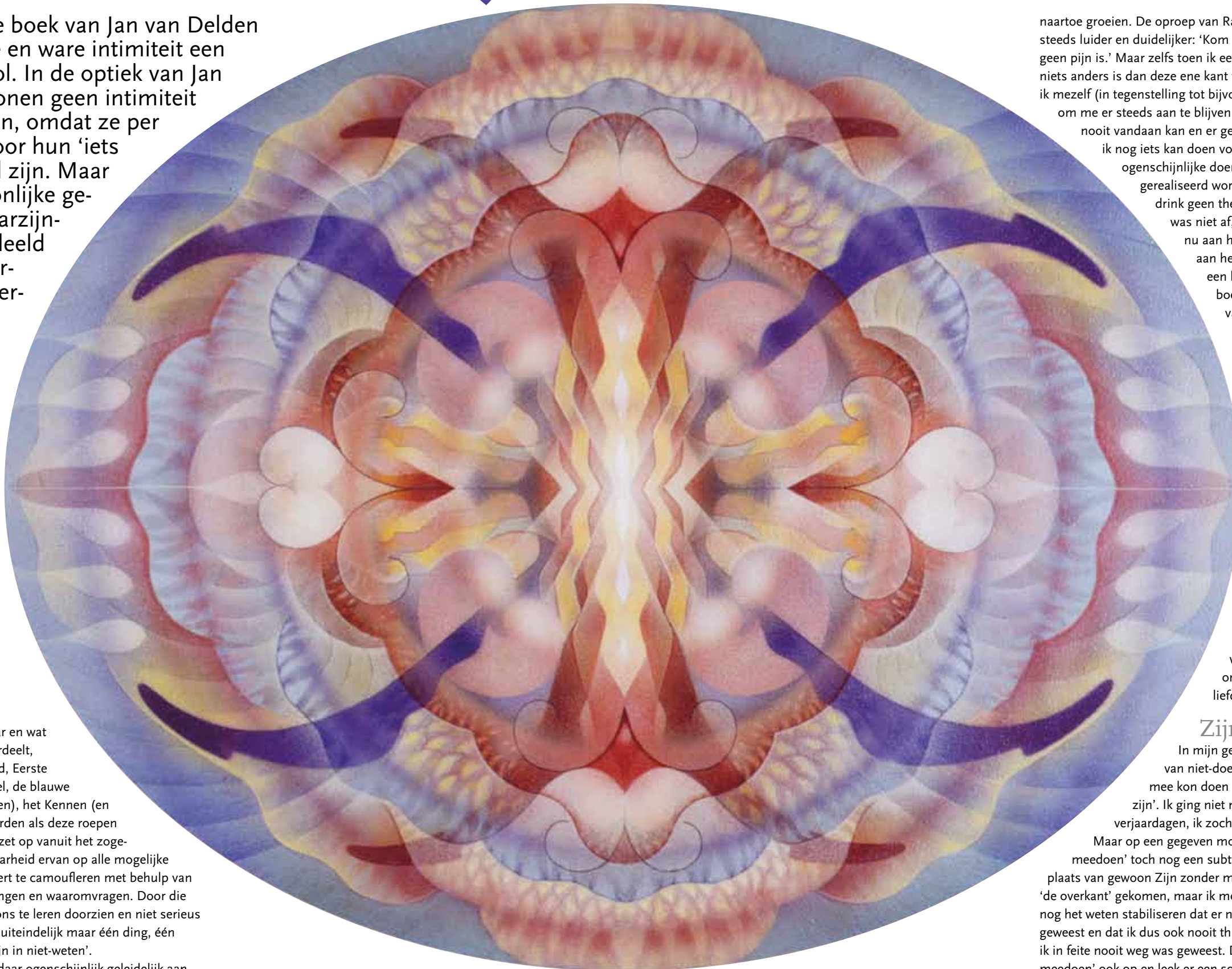
TEKST JAN VAN DELDEN

Wat we delen met elkaar en wat het enige is wat niet verdeelt, is gelukkig zijn met God, Eerste Oorzaak, achterste stoel, de blauwe hemel (en niet de wolken), het Kennen (en niet het gekende). Woorden als deze roepen vaak een grandioos verzet op vanuit het zogenaamde ego, dat de waarheid ervan op alle mogelijke manieren in ons probeert te camoufleren met behulp van een veelheid van ervaringen en waaromvragen. Door die 'acties' van het ego in ons te leren doorzien en niet serieus meer te nemen blijft er uiteindelijk maar één ding, één anker over, en dat is 'zijn in niet-weten'. In mijn geval moest ik daar ogenschijnlijk geleidelijk aan

naartoe groeien. De oproep van Ramana Maharshi klonk steeds luider en duidelijker: 'Kom naar deze kant, waar geen pijn is.' Maar zelfs toen ik eenmaal ervoer dat er niets anders is dan deze ene kant van Liefde-zijn, moest ik mezelf (in tegenstelling tot bijvoorbeeld Nestor) leren om me er steeds aan te blijven herinneren dat ik daar nooit vandaan kan en er geen 'daarbuiten' is waar ik nog iets kan doen voor Jan en alleman. Mijn ogenschijnlijke doen moest steeds weer gerealiseerd worden als 'niet-doen': ik drink geen thee, ik heb geen seks, ik was niet af, ik rijd geen auto, Jan is nu aan het werk maar ik ben niet aan het werk, Jan schrijft nu een boek maar ik schrijf geen boek, er is nu het kennen van Jan maar ik ben niet iets gekends. Daarmee blijf ik uit alle verhalen en in het niet-doen, in de stilte, de onbeweeglijkheid van ons Zijn zelf. Atmananda legt daar grote nadruk op: het is niet alleen belangrijk om de achterste stoel te vinden; het is minstens even belangrijk om vervolgens ook echt in dat 'niet-weten maar er wel helemaal zijn' te gaan wonen, zodat alles wat waargenomen wordt onze aanwezigheid als liefde en openheid bezingt.

Zijn zonder meer

In mijn geval leidde het besef van niet-doen ertoe dat ik niet meer mee kon doen met de wereld van 'iets zijn'. Ik ging niet meer naar feestjes en verjaardagen, ik zocht geen mensen meer op. Maar op een gegeven moment zag ik dat 'niet meedoen' toch nog een subtiele vorm van doen is, in plaats van gewoon Zijn zonder meer. Ik was weliswaar aan 'de overkant' gekomen, maar ik moest net als Odysseus nog het weten stabiliseren dat er nooit een andere kant was geweest en dat ik dus ook nooit thuisgekomen was omdat ik in feite nooit weg was geweest. Daarmee hield het 'niet meedoen' ook op en leek er een soort eindpunt bereikt en →

Jan van Delden (1951) was oorspronkelijk maatschappelijk werker. Eind jaren zeventig ontmoette hij zijn leermeester Wolter Keers. In de jaren daarna raakte hij steeds meer verbonden met Keers en de advaitaboodschap. Begin jaren tachtig realiseerde hij de eenvoud van zijn ware natuur. "Na de dood van Keers trok hij zich terug in wat nu advaitacentrum La Rousselle in Zuid-Frankrijk is". Tegen het eind van het millennium begon hij zich beschikbaar te stellen om aan bezoekers door te geven wat hij zelf 'gratis en voor niets' had gekregen. Tot nu toe heeft hij zijn gedachtegoed in twee boeken verwoord, die beide de afgelopen jaren door uitgeverij Samsara werden gepubliceerd: *Terug van nooit weg geweest*, over de Odyssee, en *Zelfrealisatie, is dit nu alles?*, dat Jans verhaal over 'De stoelendans', zijn meest gebruikte metafoer, in tekst en beeld bevat. Deze tekst over intimiteit is een hoofdstuk uit Jans nieuwe boek *Vele wegen, één thuis*, dat komend voorjaar zal verschijnen, ook nu weer bij uitgeverij Samsara. Jan houdt bijeenkomsten in Frankrijk en lezingen in Nederland en België (zie 'Agenda') www.ods.nl

bleef 'Zijn zonder meer' als enige over. Ik had ogenschijnlijk een heel traject doorlopen en zag nu dat dat stille Zijn geen object is, dat je het nooit hoeft te zoeken omdat je het bent, en dat je dat stille ongemanifesteerde Zijn al deelt. Dat delen van Liefde-zijn is geen intimiteit vanuit twee vormen, maar van één Kennendheid-zijn, van één intimiteit. Het is het delen van de achterste stoel, het delen van geluk-zijn, maar dan wel een geluk dat onpersoonlijk is. De achterste stoel is leeg, er zit niemand in ons Zijn. Personen kunnen geen intimiteit en geluk delen, omdat ze per definitie al door hun 'iets zijn' verdeeld zijn. Maar het onpersoonlijke

WE KUNNEN DE PERSOON HELEMAAL LATEN OPGAAN IN ZIJN EIGENGEMAAKTE WERELD, MAAR TEGELIJKERTIJD HET ANKER VAN HET ONPERSOONLIJKE, STILLE LIEFDE- EN GELUK-ZIJN BLIJVEN VASTHOUDEN IN ONZE AANDACHT. ZO WORDT DE HEMEL IN ONS GEZIEN EN BLIJFT HIJ GEZIEN WORDEN, WELKE WOLKEN ER OOK LANGSDRIJVEN

geluk van gewaarzijn-zijn is onverdeeld en wordt daarom door 'iedereen' gedeeld, inclusief God. Dat is de intimiteit die je zoekt, en die alleen gevonden kan worden in het besef dat we onpersoonlijk, objectloos bewustzijn zijn. Dit Zijn wordt door ons onwetende ego als iets saais en eenzaam gezien, waardoor het moeilijk als iets herkend wordt dat het zogenaamde 'lekkere' van het waargenomene overstijgt. In mijn geval werd, door te blijven suizen, steeds duidelijker wat echt geluk-zijn is: iets wat al van ons is en wat dus niet bereikt hoeft te worden.

Zelfgemaaktebroodjesoorlog

Ook het ego (de duisternis) lijkt te willen delen, maar kan het licht dat hem doet leven niet kennen. Het 'geven' door het ego is niet meer dan een surrogaat van werkelijk delen. Vanuit verdeeldheid zaait het nog meer verdeeldheid. Het schept een zelfgecreëerde wereld van tegenstellingen: van aanvallen en verdedigen, links en rechts, man en vrouw, goed en slecht, geboorte en dood. Al die zelfgemaakte-broodjesoorlogen veroorzaken alleen maar frictie en pijn. Van werkelijk delen is geen sprake.

Het ego houdt zichzelf in stand door aandacht te vragen, bevestiging te zoeken. Het doet zich voor als jou, wanhopig op zoek naar eenheid en Liefde, waar het nog een herinnering aan heeft. Liefde blijft versluierd door zelfzuchtige motieven die allemaal draaien om aandacht krijgen, die genot geven in plaats van geluk. In de Cursus in Wonderen worden dit 'speciale relaties' genoemd. Een speciale relatie is, zoals het woord al zegt, alles waardoor het 'anders zijn' bevestigd wordt. Je houdt speciaal van de ene persoon, maar je haat de andere. Je houdt van die ene kleur, maar niet van die andere.

Wat ik je wil laten zien is dat die hele zelfgemaakte ego-droomwereld kan worden doorzien als niet waar; dat die wereld daarmee niet hoeft te verdwijnen, want wat niet echt is hoeft niet weg; dat dualiteit lijkt te bestaan, maar dat die tegelijkertijd gepasseerd kan worden door met onze aandacht ons onpersoonlijke, objectloze bewustzijn vast te houden door te verwijlen in het suizen. Daarmee verliest de droomwereld vanzelf al zijn lading en komt geluk weer tevoorschijn van nooit weggeweest. We kunnen de persoon helemaal laten opgaan in zijn eigengemaakte wereld, maar tegelijkertijd het anker van het onpersoonlijke, stille Liefde- en geluk-zijn blijven vasthouden in onze aandacht. Zo wordt de hemel in ons gezien en blijft hij gezien worden, welke wolken er ook langsdrijven. Elk doen wordt binnen ons Zijn doorzien als niet-doen. Deze hele droomwereld doet zich in mij als gewaarzijn-zijn (filmdoek) voor. Deze beelden heb ik zelf als dromer/projector gemaakt. Het is dus allemaal niet echt, maar slechts een droom! BAM! Dat heeft een genezende werking. Met ons sneller schieten vanuit het rechtstreekse inzicht 'Ik ben nog steeds thuis in mijn eigenste Zijn' zien we meteen dat Zijn altijd sneller is dan 'iets zijn'. Dat inzicht geneest niet direct de mensen om je heen, maar wel je waarneming van hen. Je gaat hun 'al heel zijn' zien, hun 'heiligheid', in plaats van personen te zien, want hun 'iets zijn' is niets anders dan je eigen droomgeloof. Je hebt die droom zelf gebreid (net als Penelope in de Odyssee), en zo lijkt je je eigenste 'ene-Zijn-draad' kwijtgeraakt te zijn.

Het terugvinden van die draad reduceert elke speciaalheid, die gekoppeld is aan je geloof in je bestaan als persoon, tot een illusie. Met het doorzien dat ons kennen-zijn zelf de breier is van het droomverhaal van de persoon valt ons kennen-zijn weer in het paradijs van het onpersoonlijke Zijn. Omdat Zijn waarneming noch ervaring nodig heeft om Liefde-zijn te delen met zichzelf, is het dus van belang de ene draad weer op te pakken en die in onze aandacht te houden, in plaats van het hele breiwerk dat die draad gemaakt leek te hebben.

Genezen is dus de waarneming in jouw broeder en in jouzelf corrigeren door de Heilige Geest met hem te delen. Dit plaatst jullie beiden binnen het koninkrijk, en herstelt de heelheid ervan in jullie denkgeest.

Deze plaats bereiken is echter niet genoeg. Alleen zij die innerlijk gezond zijn kunnen zonder angst en mededogen naar de totale waanzin kijken. Ten overstaan van de totale vergeving ben je nog niet vergevend. Je bent bang omdat jij je broeder vreest. Degenen die je niet vergeeft, blijf je vrezen.

Een Cursus in Wonderen

Het maken van het droomverhaal kan stoppen als de ene draad, de essentie van wat je bent, wordt hervonden. Als je de 'plaats' weer herkent waar ons Liefde-zijn is en waar geen verdeling in de vorm van 'iets zijn' aanwezig is, komen lieflijkheid en eenvoud alle ruimte volledig vullen en verdwijnen alle tegenstellingen. Ze bestaan eenvoudig niet en ze hebben ook nooit bestaan: goed en kwaad, geboorte en dood, schuld en angst, gisteren en morgen. De stof waarvan onze droom gemaakt is, is dan opgelost in het objectloos kennen-zijn ervan.

Liefdesdraad

Liefde is wat we wezenlijk zijn, en wat we wezenlijk zijn, dat delen we. Iets in ons herinnert zich dat je Liefde-zijn al deelt. De plek waar deze 'Godsherinnering' wordt bewaard, wordt in de Cursus aangeduid met Heilige Geest (achterste stoel in mijn eigen terminologie). Binnen de droom van het bestaan als persoon kan Liefde niet gedeeld worden. Persoonlijke liefde is speciale liefde, met aan de andere kant speciale haat. Liefde-zijn wordt alleen bewust gedeeld als onze aandacht onpersoonlijk gericht blijft op ons objectloze Zijn. Verleden- en toekomstverhalen over Jantje goed en Jantje slecht proberen desondanks je aandacht naar de illusoire dimensie van het persoonlijke te trekken en kunnen je doen vergeten dat onze aandacht zelf al één onpersoonlijk Zijn is. Maar in feite wordt ons 'er zijn', die ene draad, nooit echt door die 'gebrede' verhalen verstoord, want ze wordt nu al door iedereen gedeeld als ons ene Liefde-zijn. Het gaat er dus om deze ene Liefdesdraad in ons in onze aandacht te houden, in plaats van de met die Ene draad gebrede denk-droom. Daarmee worden we ons weer bewust van ons geluk-zijn, ons Eén-met-God-zijn, en kunnen we het delen.

In de advaita wordt binnen de ogenschijnlijke verdeeldheid de heelheid van ons Zijn gezien. Dat maakt het delen van geluk-zijn mogelijk, de vervulling van het diepe verlangen om geluk te delen met geluk. In de Eerste Oorzaak is een droom verschenen waarin we ons ogenschijnlijk buiten die Eerste Oorzaak bevinden. Die lijkt zichzelf te hebben opgedeeld in personen, opdat zo het geluk-zijn gedeeld kan worden. Maar dat kan alleen als de Heelheid van ons ongemanifesteerde Zijn zichzelf weer herkent in al die ogenschijnlijke personen. Die lossen dan op in het geluk-zijn zelf. En als het ego-denken zich daar vervolgens weer mee gaat bemoeien en er een theorie of een mening over heeft, kan die eenvoudigweg niet meer serieus genomen worden. Alleen de intimiteit die ervaren wordt in het delen van geluk-zijn wordt nog serieus genomen, want die is eeuwig en blijvend. Deze woorden deel ik niet als Jan met jou als lezer, maar uitsluitend vanuit en met onszelf als zuiver gewaarzijn, want iedere lezer, ieder ander, is dat zuivere gewaarzijn. Als deze tekst anderen in de pijn-droom helpt de dromer van die droom te herkennen en hen zo leert om niet langer aandacht te geven aan die droom, is dat een mooi bijverschijnsel, maar alleen als onderdeel van

de droom. Want in feite zijn we als Liefde en gewaarzijn al thuis en Eén.

Wat wij uit het oog verloren hebben, is dat wij zelf liefde zijn. Ons is verteld, toen wij klein waren, dat wij liefde kregen van onze moeder en onze vader enzovoort. En toen het later, misschien op allerlei punten, misging, hebben wij ontdekt dat wij niet genoeg liefde hadden gekregen. En zo wordt liefde voor ons als een zak met aardappelen die je kunt geven en die je kunt krijgen in een grote zak en een kleine zak.

Wolter Keers

Droomvormen

Doordat we dromen maken, zijn we uit het oog verloren dat we al het geluk van Liefde-zijn delen met God als Kennendheid, de Eerste Oorzaak. Het ontdekken daarvan noem ik ont-dekken: weghalen van de bedekking in mezelf en de ander en zo zonder enig masker in alle openheid Zijn zoals we werkelijk zijn. De herkenning in de ander van de stilte, het eeuwig geluk-zijn: dat is Liefde delen.

Wat wij wezenlijk zijn, is dit nederigste van alle nederige dingen, dat waarin alle dingen verschijnen. Dat is het licht zelf. Niets is gewoner, gemener, alledaagser dan dat licht; daarbuiten hebben wij nooit iets gekend. Liefde is het ontdekken van mijzelf (het licht) in de ander; de herkenning van de Stilte die ik ben in de ander. Dat is liefde. Liefde kun je niemand geven, liefde kun je niet ontvangen; je kunt water geen natheid geven, want water is natheid. Niemand kan je ook liefde geven, niemand kan liefde van je ontvangen, je kunt alleen in jou liefde herkennen en jij kunt in anderen liefde herkennen. Het ogenblik dat het gebeurt, zijn er natuurlijk geen anderen meer, want je herkent inderdaad, in de meest letterlijke zin, let wel, in de meest letterlijke zin: jezelf.

Wolter Keers

De Cursus leert dat Liefde-zijn het enige is wat je werkelijk kunt geven en ook ontvangen, maar dan niet als de persoon die je denkt te zijn, want dan wordt het ruilhandel. Geven en ontvangen is één ding: Liefde-zijn delen. Als je mag herkennen wat ons Liefde-zijn werkelijk is, de lieflijkheid van het onpersoonlijke Zijn, wordt de pijn van deze droom je pas echt duidelijk. De pijn van deze droom is eigenlijk dat je ergens nog weet dat je Liefde wilt en kunt delen. Daar verlang je naar, maar het gaat niet, want met droomvormen kun je niets delen. Je komt alleen maar verdeling tegen, vormen die niet Eén gemaakt kunnen worden, wat je ook probeert. Dus op het moment dat je de achterste stoel mag herkennen als ons simpele 'er zijn', moet je ermee leren omgaan, want de persoon die je even →

BINNEN DE DROOM VAN HET BESTAAN ALS PERSOON KAN LIEFDE NIET GEDEELD WORDEN. PERSOONLIJKE LIEFDE IS SPECIALE LIEFDE, MET AAN DE ANDERE KANT SPECIALE HAAT. LIEFDE-ZIJN WORDT ALLEEN BEWUST GEDEELD ALS ONZE AANDACHT ONPERSOONLIJK GERICHT BLIJFT OP ONS OBJECTLOZE ZIJN

daarvoor nog dacht te zijn zal nooit kunnen bevatten dat ons Zijn totaal aan de persoon en zijn droomwereld voorbijgaat. Dan wordt het ook duidelijk dat jij hem maakt, niet God. Die realisatie kan heel moeilijk te accepteren lijken, want hij legt de verantwoordelijkheid voor de droom weer terug bij jezelf, en dat roept vaak angst- en schuldgevoelens op die je eerst bij de ander neer kon leggen.

Ik spreek nooit tegen iemand anders dan tegen mijzelf; en je hoort nooit iets anders dan jezelf. Ik kan niet genoeg onderstrepen hoe letterlijk dit waar is. Liefde is jezelf herkennen in de ander, in dat wat je tot op dat ogenblik, ten onrechte, aanzag voor 'een ander'. Maar het is jezelf die je daar ziet, want er is maar één Zelf. Er is maar één licht, er is maar één liefde. Die herkenning van jezelf in de ander, van de Stilte die je bent in de ander, van het licht dat je bent in de ander, dat is wat wij liefde noemen. Het is niet een kwestie van geven, niet een kwestie van ontvangen, maar het is een kwestie van herkennen.

Wolter Keers

Liefde-zijn zonder tegenpool

Liefde is nooit iets wat je als ego's kunt delen, want op het moment dat Jan haar aan jou geeft en jij haar aan Jan geeft, wordt de ene Liefde verdeeld. Als we mogen herkennen dat we beiden de ene vormloze achterste stoel zijn, worden we ons er weer bewust van dat we een en dezelfde Liefde zijn. In de Cursus wordt gezegd dat Liefde geven en ontvangen delen is, ofwel scheppen. God heeft een zoon (het Zoonschap) geschapen, zichzelf 'uitgebred', puur om Liefde- en vreugde-zijn te delen. Het probleem is echter dat de zoon, die dezelfde scheppingskracht (mogelijkheid tot delen van Liefde-zijn) heeft gekregen als zijn schepper, per ongeluk de droom is gaan maken. Binnen die gemaakte droom probeert hij dan de Liefde die hij verloren lijkt te zijn terug te vinden.

Je kunt Liefde niet ontvangen, noch delen, als ware het 'een zak aardappels', want Liefde is geen object, geen ervaring. Maar je kunt haar wel ontvangen van en geven aan jezelf als vormloos Liefde-zijn. Dat is Liefde delen: het ontvangen en geven van Liefde aan jezelf, en jezelf zo kennen als geluk-zijn, en dat ook in de zogenaamde ander herkennen. Maar dan niet jezelf als 'iets', wat dan ook, maar je eigen ongemantefesteerde Zijn zelf, wat je wezenlijk bent, de achterste stoel. Het is inderdaad slechts een kwestie van herkennen, realiseren, en dan wordt de Liefde automatisch ook gedeeld als één Zijn. Dan is er sprake van Liefde-zijn zonder tegenpool, omdat dan wordt gezien dat Liefde-zijn geen tegendeel heeft. ←

ADV